

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., a JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., ve věci

žalobce: **KVINT spol. s r.o.**, IČO: 41602919
sídlem Herčíkova 2493/2, 612 00 Brno
zastoupený advokátem JUDr. Milanem Zábržem
sídlem Veveří 486/57, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna**
sídlem Malinovského náměstí 624/3, 601 67 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2018, č. j. MMB/0312680/2018, sp. zn. OUSR/MMB/0288882/2018/2,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Výše označeným rozhodnutím žalovaný částečně změnil rozhodnutí Úřadu městské části města Brna Brno-střed (dále jen „správní orgán prvního stupně“ či „stavební úřad“) ze dne

21. 5. 2018, č. j. MCBS/2018/0082224/SLOJ. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) žalobci nařízeno odstranění stavby nazvané „*Dočasná stavba stánku nazv. kuřata na pozemku parc. č. 822/14 v k. ú. Trnitá, obec Brno, u podchodu u OD Tesco Brno*“ na ulici Uhelná, parc. č. 822/14, k. ú. Trnitá, u které uplynula stanovená doba jejího trvání a nebyla povolena změna v užívání. Rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnutí stavebního úřadu změněno tak, že v části věty výroku rozhodnutí „*nařizuje podle ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona*“ se vypouští písmeno „b“ a nahrazuje se písmenem „f“.
2. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že pokud u dočasné stavby uplynula doba jejího trvání, musí stavební úřad přistoupit z moci úřední k aplikaci § 129 odst. 1 písm. f) stavebního zákona a zahájit řízení o jejím odstranění. Zdůraznil, že stanovení doby trvání stavby je věcí stavebního povolení, kterým je stavba povolena buď bez časového omezení, nebo je délka trvání stavby ve stavebním povolení stanovena (pak se jedná o stavbu dočasnou). Kolaudačním rozhodnutím se následně povoluje užívání stavby. Tento názor odpovídá rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Afs 90/2008-225 (všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), jehož platnost potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 3. 2014, č. j. 1 Afs 120/2013-46. Žalovaný uvedl, že zápis předmětné stavby do katastru nemovitostí jako stavby bez omezení doby jejího trvání byl učiněn v době platnosti předchozího právního předpisu [zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon); dále jen „katastrální zákon z roku 1992“] v rozporu s vydaným stavebním povolením. Nejedná se však o stav neměnný, což vyplývá z § 63 odst. 2 věty druhé zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon) – dále jen „katastrální zákon“. Okolnost, že stavba byla stavebním povolením povolena jako stavba dočasná, byla žalobci v době zápisu do katastru nemovitostí známa. Názor žalobce, že byl utvrzen v „dobré víře“ zněním současně platného katastrálního zákona, tak žalovaný považuje za účelový. Žalovaný dále uvedl, že stavební úřad ani odvolací orgán se při hodnocení žalobcem navržených důkazů neztotožnil s názorem žalobce, že stavba prodejního stánku nebyla povolena jako stavba dočasná. Dočasnost stavby jednoznačně vyplývá z vydaných stavebních povolení, a na této skutečnosti nic nemění okolnost, že kolaudačním rozhodnutím ze dne 5. 6. 2002 bylo povoleno užívání stavby bez jakéhokoliv časového omezení. Taktéž zápis do katastru nemovitostí bez časového omezení není dokumentem, na jehož základě by bylo možné přisvědčit názoru žalobce o časovém neomezení doby trvání předmětné stavby. S právním názorem žalovaného, že předmětná stavba byla povolena jako stavba dočasná, byl žalobce seznámen v odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2017, č. j. MMB/0106680/2017. Žalobce byl v rámci řízení o odstranění stavby poučen o možnosti podat žádost o povolení změny v užívání stavby spočívající v prodloužení doby trvání stavby, této možnosti však nevyužil. Stavební úřad tedy neměl jinou možnost než nařídit odstranění této stavby podle § 129 odst. 1 písm. f) stavebního zákona.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.
4. V úvodní části žaloby uvedl, že právní režim stavby s názvem „*Dočasná stavba stánku nazv. Kuřata na pozemku parc. č. 822/14 v k. ú. Trnitá, obec Brno, u podchodu u OD Tesco Brno*“

byla již posuzována ve více rozhodnutích stavebního úřadu a žalovaného. Mimo jiné vydal stavební úřad již jednou rozhodnutí, kterým nařídil odstranění stavby (rozhodnutí ze dne 13. 5. 2016, č. j. MCBS/2016/0076361/KALJ). Již v tomto řízení žalobce připomněl chronologický vývoj právních vztahů týkajících se předmětné stavby. Dne 26. 7. 1996 vydal stavební úřad stavební povolení, dle něhož šlo o stavbu dočasnou povolenou do 31. 12. 2011. Kolaudačním rozhodnutím ze dne 7. 10. 1997 povolil stavební úřad stavbu jako stavbu dočasnou do 31. 12. 2017. Dne 20. 11. 2001 vydal stavební úřad stavební povolení, kterým povolil přístavbu ke stávající prodejní jednotce, a to jako stavbu dočasnou s termínem trvání do 31. 12. 2010. Kolaudačním rozhodnutím ze dne 5. 6. 2002 povolil stavební úřad užívání této stavby bez jakéhokoliv časového omezení. Na základě kolaudačních rozhodnutí byla předmětná stavba zapsána do katastru nemovitostí jako věc nemovitá, a to bez jakéhokoliv časového omezení. Rozhodnutí stavebního úřadu bylo rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 1. 8. 2016 zrušeno a řízení bylo zastaveno.

5. Žalobce namítal, že žalovaný posoudil jeho odvolací námitky ryze povrchním způsobem, nevypořádal se s jejich obsahem a svoje právní závěry neodůvodnil náležitými odkazy na příslušná ustanovení právních předpisů. Z těchto důvodů je napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné a ve svých důsledcích znamená i porušení práva na řádný proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Žalobce namítal, že rozhodnutí o odstranění stavby ve svých důsledcích zasahuje i do základního práva žalobce na ochranu majetku zaručeného čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.
6. Žalobce trvá na řádném posouzení odvolacích námitek a zpochybňuje právní názor žalovaného o významu judikатурních závěrů Nejvyššího správního soudu. K rozsudku ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Afs 90/2008-225, žalobce namítal, že jde o ryze formalistický akcent na rozhodnutí předcházející vlastní výstavbě, v jejímž průběhu se může změnit, kromě jiného, i povaha stavby, přičemž tato změna je zohledněna ve výsledném kolaudačním rozhodnutí. Tvrdí-li žalovaný, že tento názor potvrdil Nejvyšší správní soud za účinnosti katastrálního zákona, tak podle názoru žalobce záměrně přehlíží, že Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 26. 3. 2014, č. j. 1 Afs 120/2013-46, významem zápisů do katastru nemovitostí vůbec nezabýval; jde tedy o judikатурní závěr, který není v projednávané věci použitelný.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

7. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že stejné námitky jako v žalobě uplatnil žalobce v průběhu řízení i v rámci podaného odvolání a správní orgány je řádně vypořádaly. Podle žalovaného není pochyb o tom, že stavba stánku byla povolena jako stavba dočasná. Stavba byla povolena stavebním povolením ze dne 26. 7. 1996, v němž byla označena jako stavba dočasná s dobou trvání do 31. 12. 2011. Následně bylo povoleno užívání stavby na základě kolaudačního rozhodnutí ze dne 7. 10. 1997, kde byla stavba označena jako dočasná s termínem trvání do 31. 12. 2017. Později byla k předmětné stavbě povolena ještě její přístavba stavebním povolením ze dne 20. 11. 2001, kde byla stanovena doba trvání přístavby do 31. 12. 2010 a kolaudačním rozhodnutím ze dne 5. 6. 2002 byla tato přístavba dána do užívání. Správní orgány při posouzení věci vycházely z ustálené judikatury správních soudů, které řešily obdobné případy (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Afs 90/2008-225, ze dne 26. 3. 2014, č. j. 1 Afs 120/2013-46, a ze dne 7. 6. 2017, č. j. 6 As 302/2016-33. V těchto rozsudcích dospěl Nejvyšší správní soud k jednoznačnému závěru o tom, že dočasnost stavby může založit nebo změnit jen stavební povolení, nikoliv kolaudační rozhodnutí. V dané věci byly předmětné stavby stavebním

povolením označeny jako stavby dočasné s termínem trvání do 31. 12. 2001, potažmo do 31. 12. 2010. Kolaudační rozhodnutí pouze osvědčovala možnost užívat stavbu. Podle žalovaného je tak nepřipadný odkaz žalobce na tato kolaudační rozhodnutí, z nichž dovozuje neomezenou dobu trvání stavby. Na tomto závěru dle žalovaného nic nemění ani skutečnost, že stavba je zapsána v katastru nemovitostí bez jakýchkoli omezení. Tento zápis pouze osvědčuje vlastnické právo žalobce a neurčuje dobu trvání stavby z hlediska veřejného práva. Stavební zákon ani jiný obecně závazný předpis neumožňuje správním orgánům odklon od povinností stanovených stavebním zákonem z důvodu zápisu stavby do katastru nemovitostí. To potvrzuje i § 1 odst. 1 věta druhá zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), v němž je vyjádřena dualita soukromého a veřejného práva formulací zásady, že uplatňování soukromého práva je na uplatňování veřejného práva nezávislé. Odkaz žalobce na problematiku občanskoprávních vztahů je tak nepřipadný a nalézací správní orgány k ní nemohly nijak přihlídnout.

8. Žalovaný má za to, že jeho postup byl v souladu se zákonem, a proto navrhl soudu žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
9. V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika, v níž žalobce setrval na argumentaci vyjádřené v žalobě. Namítal, že jeho námitka o významu zápisu stavby do katastru nemovitostí nebyla řádně vypořádána, žalovaný konkrétně nijak nereagoval na jeho tvrzení o nepoužitelnosti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2014, č. j. 1 Afs 120/2013-46. Odkazovat podle žalobce nelze ani na rozsudek ze dne 7. 6. 2018, č. j. 6 As 302/2016-33, jelikož v této věci správní úřady i soudy posuzovaly povahu tzv. stavenišť, tedy stavby, která nebyla předmětem evidence v katastru nemovitostí. Žalobce zdůrazňuje, že stavba byla do katastru nemovitostí zapsána za účinnosti katastrálního zákona z roku 1992 Sb., podle něhož byly předmětem evidence budovy spojené se zemí pevným základem. Povaha takového základu vylučuje, aby byla v katastru nemovitostí evidována tzv. dočasná stavba. Dočasnost staveb (z hlediska soukromoprávního) po 1. 1. 2014 je podle žalobce výsledkem nedostatečně pochopeného rozlišování věcí zakotveného v zákoně č. 141/1950 Sb., občanský zákoník, podle něhož byly dočasnými stavbami toliko stavby movité. Byla-li tato kategorie staveb zavedena občanským zákoníkem, na což reagoval katastrální zákon, pak je zřejmé, že ve prospěch žalobce svědčí domněnka trvalosti stavby (viz věta první § 63 odst. 2 katastrálního zákona), s jejíž existencí se žalovaný nijak nevypořádal. Žalobce k tomu namítal, že odkazované rozsudky Nejvyššího správního soudu vycházejí z již neplatné a neúčinné právní úpravy a nereagují na zavedení uvedené domněnky. Pokud žalovaný odkazoval na § 1 odst. 1 větu druhou občanského zákoníku, podle názoru žalobce žalovaný „obrací“ vztah soukromoprávních a veřejnoprávních odvětví. Uvedené ustanovení vyjadřuje strukturální rozvrstvení českého jednotného právního řádu, nevyjadřuje však nezávislost soukromého práva na právu veřejném a naopak. Podle doktrinálních závěrů je třeba tuto zásadu chápat tak, že předpoklady aplikace soukromého práva mají být hledány primárně v právu soukromém, a že není přípustné mechanické působení veřejnoprávních norem do soukromoprávní regulace, nýbrž je vždy třeba vážit, zda i přes odlišné principiální zaměření veřejného práva dopadá teleologie příslušné veřejnoprávní regulace i na soukromoprávní poměry.

IV. Ústní jednání

10. Při ústním jednání dne 26. 5. 2020 setrvali žalobce i žalovaný na svých dosavadních stanoviscích a odkázali na písemná podání, která ve věci učinili. V tomto smyslu žalobce

navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a rozhodl o přiznání náhrady nákladů řízení. Naopak žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

V. Posouzení věci soudem

11. Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí stavebního úřadu včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.
12. Podle § 129 odst. 1 písm. f) stavebního zákona stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby dočasné, u které uplynula stanovená doba jejího trvání a nebyla povolena změna v užívání.
13. Podle § 129 odst. 6 stavebního zákona stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby podle odstavce 1 písm. f). V oznámení zahájení řízení vlastníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů žádost o změnu v užívání dočasné stavby spočívající v prodloužení doby jejího trvání nebo ve změně na stavbu trvalou. Pokud vlastník stavby tuto žádost podá, stavební úřad řízení o odstranění stavby přeruší a vede řízení o podané žádosti; na řízení se přiměřeně vztahuje ustanovení § 127. Bude-li žádosti vyhověno, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví.
14. Na základě citovaných právních předpisů lze konstatovat, že stavební úřad přistoupí k nařízení odstranění stavby na základě toho, že uplynula doba trvání dočasné stavby a současně nebylo kladně rozhodnuto o žádosti o změnu v užívání této stavby (spočívající v prodloužení doby trvání stavby). Předmětem řízení o odstranění stavby je přitom pouze zkoumání těchto zákonných předpokladů daných § 129 odst. 1 písm. f) stavebního zákona (zda se jedná o dočasnou stavbu, u níž uplynula doba trvání, a zda byla povolena změna v užívání této stavby); jinými okolnostmi se stavební úřad v rámci tohoto řízení nezabývá.
15. Sporná otázka mezi žalobcem a žalovaným spočívá v tom, zda stavba, jejíž odstranění bylo napadeným rozhodnutím nařízeno, je dočasnou stavbou, u níž uplynula doba trvání.
16. Ze správního spisu soud zjistil, že pro předmětnou stavbu bylo vydáno stavební povolení ze dne 26. 7. 1996, č. j. VRS 20056-I/96-Ka/129/Kr, kterým byla povolena stavba prodejního stánku na dobu dočasnou do 31. 12. 2011. Kolaudačním rozhodnutím ze dne 7. 10. 1997, č. j. VRS 33151/97-Uh/253, bylo povoleno užívání této stavby, a to na dobu dočasnou do 31. 12. 2017. Dne 20. 11. 2001 bylo vydáno stavební povolení č. j. STU/01/0103375/000/003, kterým byla povolena přístavba ke stávajícímu stánku na pozemku p. č. 822/14, k. ú. Trnitá, obec Brno, jako stavba dočasná s dobou trvání do 31. 12. 2010. Kolaudačním rozhodnutím ze dne 5. 6. 2002, č. j. STU/01/0103375/002/002, bylo povoleno užívání této přístavby.
17. Z uvedeného vyplývá, že předmětná stavba prodejního stánku včetně přístavby je dočasnou stavbou, u níž uplynula doba jejího trvání. Vzhledem k tomu, že žalobce nevyužil možnosti podat žádost o změnu v užívání dočasné stavby spočívající v prodloužení doby jejího trvání nebo ve změně na stavbu trvalou, stavebnímu úřadu nezbylo než naplnit dikci § 129 odst. 1 písm. f) stavebního zákona a nařídil žalobci odstranění předmětné dočasné stavby. Nejednalo se o správní uvážení, ale stavební úřad tak za splnění zákonných podmínek učinit musel.
18. Namítal-li žalobce nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, neboť odvolací námitky byly posouzeny ryze povrchním způsobem, této námitce soud nepřisvědčil. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaný se s veškerými argumenty žalobce uvedenými v

odvolání vypořádal. Především se vyjádřil k námitce, že stavební úřad nedostatečně zohlednil existující dřívější pravomocná kolaudační rozhodnutí a stav zápisu v katastru nemovitostí, podle nichž se jedná o stavbu trvalou. Žalovaný uvedl, že stanovení doby trvání stavby je věcí stavebního povolení, kterým je stavba buď povolena na bez časového omezení trvání (v tom případě se jedná o stavbu trvalou), nebo je délka trvání stavby ve stavebním povolení stanovena (pak se jedná o stavbu dočasnou). Rozhodujícím dokumentem, který stanovuje, zda se jedná o stavbu dočasnou nebo trvalou, je právě stavební povolení. Kolaudačním rozhodnutím se následně povoluje užívání stavby. Na podporu tohoto právního názoru žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Afs 90/2008-225, a ze dne 26. 3. 2014, č. j. 1 Afs 120/2013-46. K námitce týkající se stavu zápisu v katastru nemovitostí žalovaný uvedl, že zápis stavby do katastru nemovitostí jako stavby bez omezení doby jejího trvání byl učiněn v době platnosti katastrálního zákona z roku 1992 v rozporu s vydaným stavebním povolením. Jak však plyne z § 63 odst. 2 věty druhé katastrálního zákona, nejedná se o stav neměnný. Okolnost, že stavba byla stavebním povolením povolena jako stavba dočasná, byla žalobci známa, jeho názor, že byl utvrzen „v dobré víře“ zněním současně platného katastrálního zákona je podle žalovaného účelový. S těmito závěry se ztotožnil i zdejší soud.

19. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Afs 90/2008-225, či ze dne 26. 3. 2014, č. j. 1 Afs 120/2013-46) vyplývá, že rozhodnými podklady pro určení, zda se jedná o stavbu dočasnou či trvalou, je stavební povolení a podklady k němu, nikoliv kolaudační rozhodnutí, jímž se pouze povoluje užívání stavby. Ačkoli v těchto věcech se jednalo o posouzení dočasnosti stavby pro účely tzv. časového odpisu podle zákona o daních z příjmů, tentýž právní závěr vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2017, č. j. 6 As 302/2016-33, jehož předmětem bylo stejně jako v nyní posuzované věci rozhodnutí o nařízení odstranění stavby. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k právnímu závěru, že dočasnost stavby může založit nebo změnit jen stavební povolení, a nikoliv kolaudační rozhodnutí. V případě, že uplynula stanovená doba trvání stavby, ale nepominul ještě účel, pro který byla stavba zřízena, zahájí stavební úřad řízení o odstranění stavby, v rámci něhož může vlastník stavby požádat o změnu v užívání dočasné stavby, spočívající v prodloužení doby jejího trvání nebo ve změně na stavbu trvalou. Z toho tedy dle zdejšího soudu vyplývá, že povaha stavby (z časového hlediska) je vymezena stavebním povolením již před realizací stavby a nelze souhlasit s argumentací žalobce, že v průběhu výstavby se může změnit povaha stavby, přičemž tato změna je zohledněna v kolaudačním rozhodnutí.
20. Soud připouští, že Nejvyšší správní soud se v citovaných rozsudcích nezabýval významem zápisu do katastru nemovitostí, tato skutečnost však nemá na platnost vyslovených závěrů žádný vliv. Žalovaný ostatně v napadeném rozhodnutí neuváděl, že by se soudy otázkou zápisu stavby v katastru nemovitostí zabývaly, pouze uvedl, že z rozsudků nelze vysledovat vázanost uvedeného právního názoru na znění katastrálního zákona z roku 1992, jelikož platnost právního názoru byla potvrzena i v rozsudku ze dne 26. 3. 2014, č. j. 1 Afs 120/2013-46, tedy již za účinnosti katastrálního zákona. S tímto tvrzením žalovaného lze souhlasit.
21. Ve stavebních povoleních byly předmětné stavby označené jako stavby dočasné s termínem trvání do 31. 12. 2011, resp. do 31. 12. 2010. Kolaudační rozhodnutí, která byla k předmětným stavbám vydána, pak pouze osvědčovala možnost užívat stavbu a nemohla zvrátit stavebními povoleními stanovenou dobu jejich trvání. Odkaz žalobce na kolaudační

rozhodnutí ze dne 5. 6. 2002, č. j. STU/01/0103375/002/002, ve kterém bylo žalobci povoleno užívání stavby bez jakéhokoliv časového omezení, je tak nepřipadný.

22. Na uvedeném závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že stavba byla zapsána bez časového omezení v katastru nemovitostí. Jak správně uvedl žalovaný, tento zápis pouze osvědčuje vlastnické právo žalobce ke stavbě a neurčuje dobu trvání stavby z hlediska veřejného práva [pro účely posouzení, zda se jedná o dočasnou stavbu, u níž uplynula doba jejího trvání, ve smyslu § 129 odst. 1 písm. f) stavebního zákona]. Zápis stavby do katastru nemovitostí byl kromě toho učiněn v době platnosti předchozího právního předpisu – katastrálního zákona z roku 1992, který neumožňoval rozlišit na listu vlastnictví, zda se jedná o stavbu trvalou nebo dočasnou. Podle § 2 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona z roku 1992 se v katastru nemovitostí evidovaly mj. budovy spojené se zemí pevným základem, z toho však nijak nevyplývá, že by pod takovéto budovy nebylo možné zařadit i stavby dočasné.
23. Ustanovení § 63 odst. 2 katastrálního zákona, na který odkazoval žalobce („O údajích o budově evidované podle dřívějších právních předpisů se má za to, že se jedná o trvalou stavbu, pokud z údajů katastru nevyplývá, že se jedná o stavbu dočasnou. Doloží-li vlastník této stavby nebo jiný oprávněný, že se jedná o stavbu dočasnou, katastrální úřad tuto skutečnost do katastru doplní.“) sice obsahuje domněnku, že v případě budov evidovaných v katastru nemovitostí podle dřívějších právních předpisů se jedná o trvalé stavby, ze znění předmětného ustanovení je však zřejmé, že se jedná o domněnku vyvratitelnou, a že tedy zapsaný údaj v katastru nemovitostí není neměnný. Požádá-li oprávněná osoba o zápis údaje o dočasnosti stavby a doloží-li své tvrzení, katastrální úřad údaj o tom, že se jedná o stavbu dočasnou, vyznačí. Žalobci bylo v době zápisu do katastru nemovitostí nepochybně známo, že stavba byla stavebním povolením povolena pouze jako stavba dočasná, nebylo možné tedy přisvědčit jeho „dobré víře“ v zápis stavby do katastru nemovitostí bez časového omezení s ohledem na znění § 63 odst. 2 katastrálního zákona.
24. Pokud žalobce namítal, že rozhodnutím o odstranění stavby bylo ve svém důsledku zasaženo do jeho základního práva vlastnit majetek (čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), pak lze odkázat na náleze ze dne 8. 4. 2004, sp. zn. II. ÚS 482/02 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), v němž Ústavní soud posuzoval ústavnost postupu správních orgánů při odstranění stavby právě v kontextu citovaného článku. Ústavní soud nejprve uvedl, že základní právo vlastnit majetek nelze zaměňovat s „právem“ na úspěch ve správním a v následném soudním řízení. Ustanovení čl. 11 odst. 1 Listiny sice zaručuje každému právo vlastnit majetek a přiznává vlastnickému právu všech vlastníků stejný zákonný obsah a ochranu, zároveň je však třeba uvést, že vlastnické právo není absolutně neomezené. Z čl. 11 odst. 3 Listiny vyplývá, že zákonodárce může vlastnické právo zákonem omezit z důvodů ochrany práv druhých a ochrany obecných zájmů (zejména lidského zdraví, přírody a životního prostředí). S ohledem na povinnost šetřit podstatu a smysl vlastnického práva (čl. 4 odst. 4 Listiny) přitom nesmí být vlastnické právo takto omezeno ve větší než přiměřené míře. Ústavní soud konstatoval, že povinnost odstranit „černou“ stavbu, která by ani před její realizací nebyla povolena, je logickým a nevyhnutelným následkem stavební nekázně, nerespektování zákonné ochrany přírody a životního prostředí a konečně vlastnického práva druhých. V tomto smyslu tedy dle Ústavního soudu představovalo odstranění stavby zásah přiměřený sledovaným cílům, neboť jiným opatřením by jich nemohlo být dosaženo. Výše uvedené závěry lze plně vztáhnout i na nyní posuzovanou věc a uzavřít, že předmětná stavba prodejního stánku

byla povolena jen na omezenou dobu, a žalobce tak po uplynutí této doby nemohl legitimně očekávat, že jeho stavba bude stále požívat ochrany dané čl. 11 odst. 1 Listiny.

VI. Závěr a náklady řízení

25. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
26. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. května 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu